

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Afgiften administreres af Kultur- og Kommunikationsministeriet, ikke af Undervisnings- og Forskningsministeriet. Siden 1975 er afgiften blevet ydet med et beløb pr. bind (udlånsenhed), hvormed den pågældende forfatter er repræsenteret på bibliotekerne.

Afgiften ydes efter en graderet skala, der for finansåret 1987 havde følgende satser:

Antal udlånsenheder	Grundbeløb pr. enhed fra og med 1987
Indtil 20.000	5,09
Næste 20.001- 60.000	2,54
Næste 60.001-120.000	1,70
Næste 120.001-200.000	1,26
Næste 200.001-300.000	1,00
Næste 300.001-420.000	0,85

Den graderede skala medfører, at der udtales et forholdsvis mindre beløb pr. bind til de forfattere, som har flest bind stående på bibliotekerne. Der anvendes ikke kvalitative kriterier ved fordelingen.

Kultur- og Kommunikationsministeriet har nedsat et udvalg til revision af den gældende biblioteksafgiftsordning. Dette udvalg, hvori Undervisnings- og Forskningsministeriet er repræsenteret, arbejder ud fra følgende kommissorium:

»Udvalget har til opgave at stille forslag til en fremtidig biblioteksafgiftsordning, hvorefter også værker (bøger og andre materialer) med flere ophavsmænd, skabende og udøvende kunstnere m.fl. kan få del i den almindelige biblioteksafgift.

Udvalget skal drøfte og vurdere de økonomiske styringsmuligheder, forskellige optællingsmetoder og de fremtidige fordelingsprincipper. Heri bør bl.a. indgå en vurdering af, hvilke materialer og ophavsmænd (f.eks. oversætterne) der fremtidig skal være berettigede til biblioteksafgift, ligesom det bør vurderes, hvilke biblioteker der skal omfattes af biblioteksafgiften. Også amtscentralernes forhold til afgiften bør drøftes.«

Spørgsmålet om biblioteksafgiftens fordeling, herunder spørgsmålet om ændrede fordelingskriterier som f.eks. størrelse, type, brug, kvalitet eller genre, har været drøftet ved mange lejligheder. Fra Undervisnings- og Forskningsministeriets side vil vi arbejde for, at bib-

lioteksafgiften indrettes således, at der bl.a. sondres efter en publikations »vægtighed«, f.eks. målt i antal normalsider eller i den tid, der er medgået ved produktionen, således at ikke alle publikationer udløser samme afgift.

Spm. nr. S 61

Til *industriministeren* (13/10 87) af:

Birthe Hansen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor et EF-direktiv om uddannelse behandles i Industriministeriets regi og ikke i Undervisnings- og Forskningsministeriets?«

Begrundelse

Spørgeren er lige så forundret som Socialpædagogernes Landsforbund over, at landsforbundet sammen med en række andre fagforbund har været indkaldt i Industriministeriet til høring om et forslag til EF-direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelser.

Desuden deler spørgeren fuldt ud landsforbundets bekymring over det omtalte EF-direktiv, der lægger op til, at alle videregående lovregulerede uddannelser af mindst tre års varighed som udgangspunkt skal kunne konverteres til andre landes uddannelsesopbygninger og -indhold.

Eksempelvis eksisterer der i andre lande en række pædagogiske uddannelser, hvoraf en del hverken i længde eller kvalitet lever op til den danske standard.

Endelig forekommer det absurd, at EF skal bestemme, at uanset hvilken uddannelsesmæssig baggrund en EF-borger har, kan den pågældende opnå arbejde inden for f.eks. det socialpædagogiske arbejdsområde.

Svar (23/10 87):

Industriministeren (Nils Wilhjelms):

Det direktivforslag, som spørgsmålet drejer sig om, er et forslag til Rådets direktiv om indførelse af en generel ordning for anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst 3 års varighed.

Grunden til, at dette direktivforslag behandles i Industriministeriets regi, er, at der er tale om et forslag, der regulerer etableringsretten